

Sygn. akt V GC 556/12

WYROK

W I M I E N I U R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J

Dnia 17 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Dowhanycz-Turoń
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Jagiela

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w J.

przeciwko: E. H.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 05.10.2012 r. sygn. akt V GNc 1656 /12, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 53 589,48 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot

-31 997,30 zł od dnia 01.05.2012 r. do dnia zapłaty,

-12 108,86 zł od dnia 31.05.2012 r. do dnia zapłaty,

-9 483,32 zł od dnia 31.07.2012 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 297,00 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 3 600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze na rzecz radcy prawnego P. K. kwotę 3 600,00 zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sygn. akt V GC 556/12

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w J. reprezentowana przez radcę prawnego w pozwie skierowanym przeciwko **E. H.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Budowlane (...) wniosła o zasądzenie kwoty 53.589,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot

31.997,30 zł od dnia 01.05.2012 r. do dnia zapłaty,

12.108,86 zł od dnia 31.05.2012 r. do dnia zapłaty,

9.483,32 zł od dnia 31.07.2012 r. do dnia zapłaty

wraz z kosztami postępowania sądowego wg norm przepisanych, kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwotą 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniosła, że w okresie od marca do września 2012 r. sprzedawała pozwanemu materiały i urządzenia instalacyjne określone szczegółowo na poszczególnych fakturach VAT i towary zostały pozwanemu wydane. Wskazała, że pozwany nie negocjował ilości, jakości i ceny towarów, ale nie dokonał zapłaty w terminach wskazanych na fakturach. Zaznaczyła, że pozwany dokonał częściowego zwrotu zakupionego towaru stąd domaga się zapłaty tytułem jednej z faktur kwoty niższej o 82,41 zł. Podkreśliła, że pozwany nie uiścił cen wskazanych na spornych fakturach VAT stąd został wezwany do zapłaty. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział V Gospodarczy w sprawie V GNc 1656/12 w dniu 05.10.2012 r. wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** zgodny w żądaniem pozwu.

W **sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty** (k.37) pozwany zaskarżył to orzeczenie w całości. Zarzucił, że nie zgadza się z ilością dostarczonych materiałów, wskazując na ich wadliwość oraz nie spełnienie parametrów określonych w zamówieniu.

W odpowiedzi na **sprzeciw od nakazu zapłaty** (k.46) powodowa spółka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Podczas **rozprawy** w dniu 17 czerwca 2013 r. (k.103) pozwany reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami. Powód działa w formie spółki kapitałowej natomiast pozwany prowadzi działalność gospodarczą w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej.

(odpis KRS powoda k.6-7, dokumenty potwierdzające prowadzenie działalności gospodarczej przez pozwanego k. 27-30)

Strony w dniu 21 lutego 2012 r. zawarły umowę handlową na podstawie której zobowiązały się do współpracy handlowej. Wskazano w niej m.in., że osobą uprawnioną przez pozwanego do odbioru towarów od powodowej spółki jest M. K., zaś zapłata za towar następować ma na podstawie faktur wystawionych przez powodową spółkę w drodze przelewu w terminie 30 dni od dnia zakupu.

W okresie od lutego do czerwca 2012 r. strony zawierały ustne umowy sprzedaży materiałów i urządzeń instalacyjnych określonych szczegółowo na poszczególnych fakturach VAT . Powodowa spółka wystawiła faktury VAT nr

(...) w dniu 31.03.2012 r. na kwotę 32.079,71 zł,

(...) w dniu 30.04.2012 r. na kwotę 12.108,86 zł,

(...) w dniu 30.06.2012 r. na kwotę 9.483,32 zł.

Towary wskazane na w/w fakturach zostały pozwanemu wydane co potwierdzały dokumenty wydania WZ podpisane przez M. K..

Pozwany nie negocjował ilości, jakości i ceny towarów, ale nie dokonał zapłaty w terminach wskazanych na fakturach.

Pozwany dokonał częściowego zwrotu zakupionego towaru stąd powodowa spółka wystawiła dnia 07.02.2012 r. fakturę korygującą nr (...) do faktury nr (...) na kwotę 82,41 zł.

W dniu 21.08.2012 r. powodowa spółka wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty na kwoty dochodzone pozwem. Pozostało ono bezskuteczne.

(faktury VAT wraz z dowodami WZ k.10-20, 46-56, umowa handlowa k.21-23, wezwanie do zapłaty k.24-26, zeznania świadka T. P. k.103v-104)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód w całości dowiódł w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów i zeznań świadka zasadność swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnych, żądanych kwot. Wypełnił zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaofiarowane przez powoda były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czynił tego również pozwany. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie. Również zeznaniom świadka T. P. Sąd przydał walor wiarygodności. Świadek w sposób obiektywny i rzeczowy opisał zarówno dotychczasową współpracę stron, jak i zachowanie pozwanego.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że strony w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw zawarły ze sobą umowy sprzedaży. Powód oczekując w zamian zapłaty stosownej ceny przeniósł bowiem na pozwanego własność towarów wskazanych na spornych fakturach VAT i wydał je pozwanemu, a on niewątpliwie je odebrał. Jak zaś stanowi art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Istotne przy tym jest, że pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty nie przeczył ani zawarciu umowy przez strony (zatem istnieniu roszczenia), ani nie kwestionował jego wysokości, lecz zarzucał iż nie zgadza się z ilością dostarczonych materiałów, wskazując na ich wadliwość oraz nie spełnienie parametrów określonych w zamówieniu. Z twierdzeniami tymi nie sposób się zgodzić, albowiem przeczy im zaistniały w niniejszej sprawie stan faktyczny. Zważyć bowiem trzeba, że pozwany przed złożeniem sprzeciwu od nakazu zapłaty nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń powodowi co do odebranego towaru. Brak było więc dowodów na podnoszone przez pozwanego okoliczności. Pozwany na potwierdzenie swoich zarzutów w tym zakresie nie wnioskował o przeprowadzenie żadnych dowodów (ani z dokumentów, ani z zeznań świadków czy przesłuchania stron), mimo iż w prawidłowy sposób pouczony był wraz z doręczonym mu nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 05.10.2012 r. o treści art. 503 § 1 k.p.c. Przepis ten wyraźnie stanowi, że pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - do sądu, przed którym wytoczono powództwo. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zdaniem Sądu pozwany zrezygnował z prawa do przedstawienia w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosków dowodowych na poparcie podniesionych zarzutów. Nie składał ich także w okresie późniejszym, po wniesieniu sprzeciwu, mimo iż upłynęło kilka miesięcy. Sąd dwukrotnie bowiem zobligowany był do odwołania rozpraw z uwagi na chorobę pozwanego (art. 214¹.§ 1 k.p.c.), a w konsekwencji wobec niemożności dalszego prowadzenia postępowania wyznaczył dla pozwanego radcę prawnego z urzędu.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dni następujących po upływie terminów płatności faktur załączonych do pozwu albowiem były to dni wymagalności tych roszczeń. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

Sąd podczas rozprawy w dniu 17.06.2013 r. oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. K. i z przesłuchania stron albowiem mając na uwadze dyspozycję art. 503 § 1 k.p.c. wnioski owe były spóźnione. Pozwany winien był je zgłosić w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Fakt, iż Sąd wyznaczył dla pozwanego radcę prawnego z urzędu nie uzasadniał konieczności uwzględnienia tak spóźnionych wniosków dowodowych, bowiem radca prawny został przyznany nie z uwagi na tzw. nieporadność procesową pozwanego i problemy z merytorycznym formułowaniem oświadczeń na piśmie (bowiem pozwany takich nie miał), ale z uwagi na jego chorobę skutkującą niemożnością stawiennictwa na rozprawę.

Sąd podczas rozprawy w dniu 17.06.2013 r. oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron albowiem zgodnie z art. 299 k.p.c. jest to dowód fakultatywny i subsydiarny. Przeprowadza się go w sytuacji jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem w niniejszym postępowaniu nie było konieczności przesłuchiwania stron albowiem zgromadzone dowody wskazywały jednoznacznie na wyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwanego do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 6 297,00 zł albowiem powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 2 680,00 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 3 600,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego kwotę 3 600,00 zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych i § 6 pkt 6 i § 15-17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).